ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Allon, s. r. o.,** se sídlem Voršilská 139/5, Praha, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 6. 2018, č. j. 30 A 22/2017 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Trutnov (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 26. 9. 2016, č. j. 107175/2016, sp. zn. 2016/2932/SPR-SR NOH, uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Deliktu se měla dopustit tím, že jako provozovatelka vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, totiž dne 29. 12. 2015 v 17:07:55 hod., na pozemní komunikaci v obci Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 87 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 84 km/h.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2016, č. j. KUKHK-38676/DS/2016/Er, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud žalobu zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitkám poukazujícím na nesprávnost provedeného měření. Podle krajského soudu poskytuje správní spis jednoznačnou oporu pro závěr, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti vozidlem provozovaným žalobkyní, jakož i pro závěr, že v daném místě byla maximálně dovolená rychlost 50 km/h. Stejně tak ze správního spisu vyplývá, že předmětné měřící zařízení (typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012) je tzv. automatizovaným technickým prostředkem. K námitce, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, krajský soud uvedl, že souladem uvedeného ustanovení s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním. Krajský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně poukazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav stran překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle stěžovatelky bylo možno jet v daném místě vyšší rychlostí než 50 km/h. Dále stěžovatelka brojila proti závěrům správních orgánů a krajského soudu o tom, že měření rychlosti bylo provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Stěžovatelka je názoru, že správní spis neposkytuje oporu pro závěr, že měření bylo provedeno uvedeným zařízením. Podle stěžovatelky jsou závěry správních orgánů a krajského soudu nepřezkoumatelné a nesprávné. Obsáhle polemizovala i s argumentací soudu k jednotlivým žalobním námitkám. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[9] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených*

námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Kasační soud posoudil správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Správní orgány (a následně i soud) se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda stěžovatelka spáchala předmětný správní delikt, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.).

[12] Stran dalších kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve shrnout obsah § 125f zákona o silničním provozu.

[13] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[14] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[15] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[16] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku. V těchto případech totiž správní orgány často zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože

pokračování
při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.

[17] Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

[18] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). V této souvislosti lze zmínit i nedávný nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. návrh na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona. Podrobněji k tomu viz rozsudek krajského soudu.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na nedostatečně zjištěný skutečný stav věci stran překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil.

[20] Povinností správních orgánů je zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu a k němu se vztahující judikaturu, např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68). V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku.

[21] Ze správního spisu (mj. z fotodokumentace z měřícího zařízení, vyjádření Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odbor Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 atp.) vyplývá, že v daném úseku byla dovolena maximální rychlost 50 km/h, přičemž stěžovatelkou provozované vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost o více než 30 km/h; silničním úsekovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, mu byla naměřena rychlost jízdy 84 km/hod. (po odečtení možné odchylky měřícího zařízení).

[22] Podrobněji odkazuje soud na rozsudek krajského soudu, který se otázkou překročení maximálně dovolené rychlosti podrobně zabýval. Mj. vypořádal i námitky, které zopakovala stěžovatelka i v kasační stížnosti, vč. námitky, že ji správní orgán uznal vinnou z jednání vymezeného jako překročení nejvyšší dovolené rychlosti „*v místě křižovatky*“, přičemž před křižovatkou nebyla umístěna dopravní značka č. B20a. Mj. uvedl, že žalobkyně pomíjí, že „*v případě úsekového měření rychlosti není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro*

úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně v křižovatce vymezené v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Relevanci v dané věci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Tvrzení žalobkyně, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, je tvrzení ničím nepodložené. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobkyně v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobkyně ho totiž v celém správním řízení vůbec nevznesla. Správnímu orgánu I. stupně je situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti, jak vyplývá mimo jiné z jeho rozhodnutí, kde uvádí, že: „Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.“ Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobkyně tuto námitku rovněž nevznesla. Tvrzení žalobkyně, že místo ohledala a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je tak velmi nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobkyně uplatnila již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobkyní k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.“ S uvedenými jakož i dalšími závěry krajského soudu stran překročení maximálně dovolené rychlosti se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a jako takové je přebírá.

[23] Poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, neshledává soud případným. V uvedeném rozsudku shledal Nejvyšší správní soud provedené dokazování za nedostatečné (*„Důkazem zde bylo v podstatě toliko oznámení o přestupku vyhotovené příslušnými policisty.*“ – viz bod 16 uvedeného rozsudku). V nyní projednávané věci se správní orgán neopíral pouze o oznámení o spáchání přestupku, ale i o další podklady, zejména o fotodokumentaci z měřícího zařízení. S ohledem na zásadní skutkové a právní odlišnosti nelze na danou věc aplikovat ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/210 - 94.

[24] Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatelky stran nepřekročení maximálně dovolené rychlosti je povětšinou spekulativní a hypotetická. Je pravdou, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv své tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by mohlo vést až k eliminaci jeho činnosti (podpůrně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35).

[25] Stěžovatelka dále namítala, že ze správního spisu nevyplývá, že měření rychlosti bylo provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem. Tato námitka není důvodná.

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že rychlost byla měřena „automatizovaným technickým prostředkem“ ve

smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. To vyplývá mj. z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 6. 2013 uzavřené mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, a ze smlouvy mezi společností Gemos CZ, s. r. o. s městem Trutnov ze dne 7. 2. 2014 včetně dodatku ke smlouvě ze dne 2. 3. 2015, ve které je bodem 1. 1. preambule uvedeno, že „*realizace měření rychlosti vozidel na pozemních komunikacích za užití měřícího zařízení umožňujícího současně měřit rychlost projíždějících vozidel v obou směrech komunikace, umožňujícího obsluhu a stahování dat z měřícího zařízení ze země a jedné skříně, jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření a technickou podporu správního řízení*“. Z důvodu, že se o uvedené listiny opíral při svém závěru, že se jedná o „automatizovaný technický prostředek“, i správní orgán (viz str. 3 prvostupňového rozhodnutí), není případný poukaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37. Tento rozsudek totiž vytkl správnímu orgánu to, že řádně neodůvodnil, na základě čeho učinil závěr o tom, že měření rychlosti bylo provedeno takovým automatizovaným zařízením. To v daném případě pravdou není (viz výše).

[27] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení jejich rozhodnutí. Jejich nosné závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jejich argumentací.

[28] S poukazem na všechny shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu